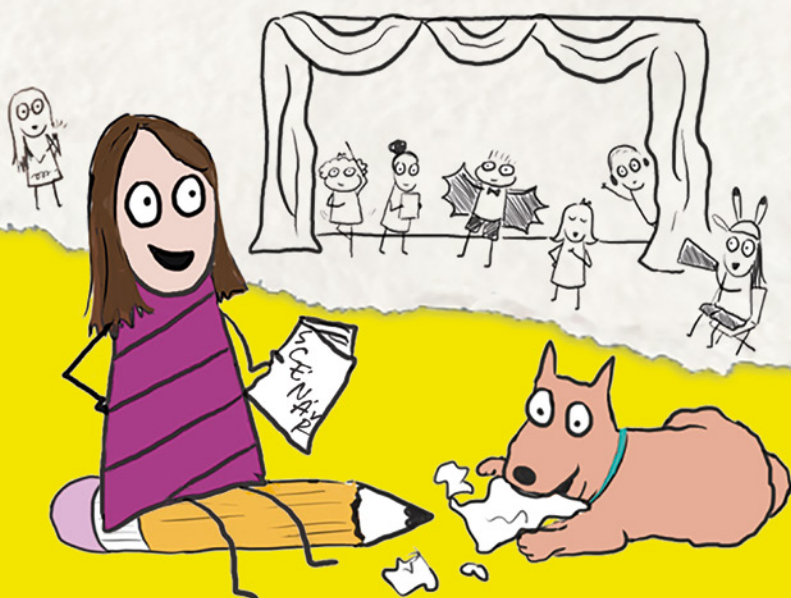

DENÍK JEDNÉ PÁŤAČKY ŠKOLNÍ HRA

SARA SHEPARDOVÁ
AUTORKA BESTSELLERŮ

bambóok

bamb**oo**k

*Michaelovi, nejlepšímu kolemjdoucímu,
jakého kdy jakákoli školní hra viděla.*

Sara Shepardová

DENÍK JEDNÉ PÁŤAČKY

ŠKOLNÍ HRA

Přeloženo z anglického originálu *Penny Draws a School Play* vydaného vydavatelstvem G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, v USA v roce 2023.

First published in the United States of America by G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, 2023.
Produced by Alloy Entertainment, LLC.

Published by arrangement with Rights People, London.
Copyright © 2023 by Sara Shepard and Alloy Entertainment LLC
Translation © Jakub Laxar, 2024

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9752. publikaci

Překlad Jakub Laxar
Redakční úprava a jazyková korektura Michaela Tománková
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Grafická úprava a sazba Ondřej Mikulecký
První vydání, Praha 2024
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2024

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

ISBN 978-80-271-7564-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5373-2 (print)

DENÍK

JEDNÉ

PÁŤAČKY

ŠKOLNÍ HRA

SARA SHEPARDOVÁ

VĚŠTBA

Milý Kosmo,

poslední dobou jsem ti toho moc nenapsala. Kdybych to bývala dělala, většina mých záznamů by byla o tom, jak jsi zlobil. Třeba jak ses válel v bahně, jak moc štěkáš a že nám kradeš jídlo přímo z talíře. Což je špatné, já vím, ale když ty při tom vydáváš ty nejroztomilejší hltavé zvuky.

A pokud jde o mě? Poslední dobou jsem o sobě nic psát nemusela. Moje učitelka pocitů, paní Hinesová, řekla, že si mám do tohoto deníčku psát každý den, ale mám se teď tak skvěle, že jsem to nepotřebovala. Podzim byl super. Přes cestu mi nepřeběhla jediná černá kočka a ani jsem nezpanikařila při procházení místním kukuřičným bludištěm.

No, i když je asi pravda, že mě během dožínkového průvodu trochu rozhodila jedna nafukovací figurína.

Zkrátka jsem nechápala, co měl být ten panák zač.

Během svátků se celá moje rodina nebavila o ničem jiném než o tom, jak tady s námi budou

příští rok touhle dobou dvě nová miminka. Mamka totiž *doopravdy* čeká dvojčata. Nějakou dobu jsem jí nevěřila, že mluví pravdu. Pak mi ale rodiče ukázali tohle:

Na podzim se mamka stýkala s dalšími těhotnými mamkami, a to včetně té Regininy. Regina Millerová a já *nejsme* kamarádky. Co se týká mojí bývalé nejlepší kámošky Violet Evansové – kterou mi Regina *ukradla* –, tak se ještě pořád nekamarádíme. Ale nejsme už ani nepřátelé. Na chodbě se sice tak nějak pozdravíme, ale nedá se říct, že bychom se vyloženě bavily.

Bohužel když spolu naše mamky občas tráví čas, musíme spolu trávit čas i já a Regina. Obvykle to vypadá nějak takhle:

Snažila jsem se ale nedovolit Regině, aby mě rozhodila. Mám totiž své nové přátele: Kristiana, Rocca, Mariu a Petru. Hlavně Mariu.

Někdy jsem dokonce chtěla Marie říct, že je moje nejlepší kamarádka... ale nejsem si tím jistá. To, co se stalo s Violet, pro mě bylo tak moc... těžké. Ne, že bych si myslela, že se mi něco podobného může stát

s Mariou, ale nechci to zakřiknout. Myslím, že jedna moje část se maličko bojí znovu někoho označit za nejlepší kamarádku, i kdyby jen pro sebe.

Každopádně – teď je leden a dosud bylo všechno jen a jen super. Neměla jsem žádný důvod, proč se stresovat.

Teda až dodneška.

Všechno to začalo na obědě. Bavili jsme se o tradiční pátácké školní hře. Každý rok má naše třídní paní Dunphyová na starosti dramatickou výchovu: vybírá divadelní hru, připravuje konkurz a obsazuje hlavní role. Doteď jsme o letošní hře nedostali žádné informace, ale každý jsme měli svoji představu.

Zeptali jsme se Petry, co si o letošní hře myslí ona.

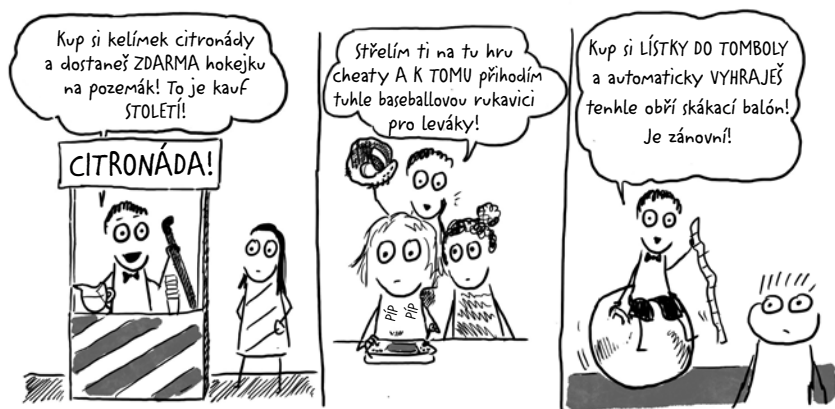

Zas tak moc jsem se tím ale nestresovala. Paní Dunphyová vybere dobrou hru, která se bude líbit všem, a má dost rozumu na to, aby do ní neobsazovala mě. Když mám vystoupit před třídou, dostanu vždycky hroznou trému. Natož kdybych měla stát na jevišti!

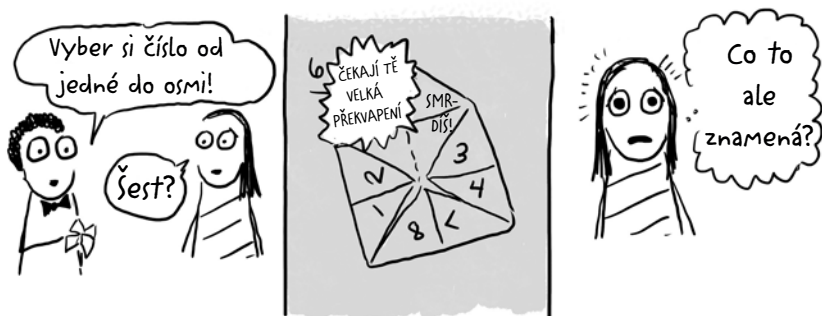
Po tom rozhovoru k našemu stolu přišel Luke. Luke je jeden kluk z našeho ročníku, který má vždycky rozjetý nějaký byznys.

Kužel zdarma nikoho z nás nepřekvapil. Lukeovi rodiče vlastní obchod se sportovními potřebami, takže on se vždycky snaží zbavit věcí, které už nechtějí.

Usmloovali jsme s Lukem, že nám předpoví budoucnost za Roccovy zbylé sušenky. Lukeův věštecký nástroj byla obyčejná papírová skládačka *nebe, peklo, ráj*, kterou jsme před pár dny vyráběli ve výtvarce. Většina předpovědí pro mé kamarády byly krávoivinky... jenže pak přišla řada na mě.

A *tohle*, Kosmo, je důvod, proč jsem ti musela zase začít psát.

PANÍ KENTOVÁ

Milý Kosmo,

NEČEKANÁ PŘEKVAPENÍ? Překvapení sama o sobě jsou špatná... ale *nečekaná*? Je mnohem lepší vědět, co se chystá. Víím, že se mnou souhlasíš. Den co den jíš to samé psí žrádlo z té samé modré plastové misky. Mamka tě každé ráno venčí v ten samý čas a ty cestou očucháváš tatáž místa.

Dokonce každý den spíš v té samé poloze v mojí posteli, a já kvůli tomu musím krčit nohy.

Co by ta předpověď mohla znamenat? O dvojčatech už vím. Když jsem se to dozvěděla, bylo to překvapení, ale od té doby už není *nečekané*. Takže se stane ještě něco jiného? Jak se na to jako mám připravit?

Během víkendu jsem se snažila se tou předpovědí nestresovat. Jakože - Luke přece není opravdový věstec. Když jsem ho navíc potkala v sobotu, změnil svůj byznys na prodej balónkových zvířat. No, tak nějak.

Na druhou stranu jsem slyšela, že tyhle papírové skládačky NIKDY NELŽOU. Ve druhé třídě si ji vyrobila jedna holka, Maddy, a předpověděla jí, že bude mít VELKOU SMŮLU. Ten samý den po velké

přestávce naše učitelka během aktivity určila, že bude Maddy sedět u obřích vycpaných zvířat. Mělo to být za odměnu, ale ona měla z těch plyšáků hrůzu. My všichni jsme z nich měli hrůzu.

Takže jo, ze svojí předpovědi jsem měla maličko nahnáno. A jen co jsem v pondělí ráno dorazila do školy, moje obavy se *staly skutečností*.

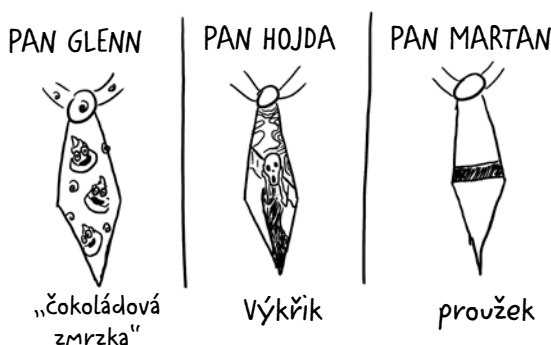
Když jsem vešla do učebny, naše třídní, paní Dunphyová, tam nebyla. Místo ní tam stál náš ředitel, pan Martan.

Nikdy nevím, co si mám o panu Martanovi myslet. A to z těchto důvodů:

1. Za všech okolností je hrozně vážný.

Spousta učitelů u nás ve škole například nosí legrační kravaty. Ale kravaty pana Martana jsou vážné jako on sám.

2. Některé děti si myslí, že přišel z vesmíru, protože jeho jméno, pan Martan, zní jako pan *Martan*. Někdo dokonce *přísahal*, že ředitele slyšel na parkovišti mluvit mimozemskou řečí, která zněla, jako když dáte dohromady počítač a veverku. Ale nevím, jestli to je pravda.
3. Další se dušují, že pana Martana viděli v místním krytém bazénu, jak mu Berta,

jedna paní z našeho města, co učí plavat batolata, dává soukromé lekce.

Ale ani v tomhle případě nevím, jestli je to pravda.

Hned ráno nás pan Martan překvapil sdělením, že paní učitelka Dunphyová musela nečekaně na operaci kyčle a do konce školního roku zůstane na nemocenské. Takže dostaneme novou paní učitelku. Přejde ještě téhož dne odpoledne.

Nová učitelka? Na podzim jsem byla zklamaná, že nám v páté třídě přiřadili paní Dunphyovou, protože je známá jako „ta přísná“. Ale teď ji mám ráda. Chápe mě. Nikdy se na nic neptá, když potřebuju jít za paní Hinesovou. Taky mi v minulém pololetí dala jedničku z matematiky, ne proto, že bych uměla všechny vzorečky – to neumím –, ale protože ví, že se ze všech sil snažím.

Po zbytek dne nám všechny předměty suploval pan Martan. Možná, že je opravdu mimozemšťan, protože všechno přednáší stejným monotónním hlasem.

A pak už mělo skoro zvonit. Říkala jsem si, že třeba ta nová paní učitelka nakonec nepřijde - i když to by možná nebyla žádná výhra, protože bychom tím pádem schytali až do konce roku pana Martana. Ale kdo by pak řediteloval škole?

Jenže vtom se otevřely dveře a do třídy vstoupil někdo nový.

Maňásky?

Vypadalo to, že to tahle paní Kentová myslí smrtelně vážně. Začala mluvit o tom, kolik švandy si spolu letos užijeme. Vlastně to řekl spíš maňásek Steve. Zdá se, že ti dva jsou nejlepší kamarádi.

Pak naše nová třídní povídala o tom, jak má kromě učitelství taky titul z divadelní akademie, takže se perfektně hodí na to, aby převzala dohled nad přípravou školní hry.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Deník jedné pářačky – Školní hra. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.